

Bäckahästen.

Det är de, som har haft den och kört med. Men de körde alltid natttid. Det var en i Pugahusen i Ignaberga, som brukade köra med honom. Han hade ett betsel, och det skramlade han med, och då kom han. Så en kväll fick han främmande och kunde inte själv ut och köra med honom, utan han sade till sin påg, att han skulle göra det, men han skulle akta sig att komma för nära bäcken, Men hur pågen nu bar sig åt, så kom han ner mot bäcken, och hästen "strog" dit med sele och allt, och sedan fick de inte se honom mer.

Skogsnuvan.

En gång gick jag vilse i Store vång. Jag hade varit hos min son i Horröd och skulle gå hem till Brönnestad igen, men hur jag gick, kom jag inte fram, och rätt som det var var jag i Horröd igen. Det skulle ha varit skogsnuvan, som förvillade mig.

Johanna, min kvinna, gick en gång i Mellby skog och plockade krösen. De var flera i sällskap, men hon kom från de andra. Då fick hon syn på en gammal kvinna, som också gick där och plockade, och hon tyckte precis, att det var någon hon kände, och följde efter henne. Men hon bara gick och gick, och de kom allt längre och längre bort, och rätt som det var gav kärringen upp ett gapgrin och försvann. Det skulle ha varit skogsnuvan. De andre hittade hon sedan, men de hade varit åt ett helt annat håll än hon.

För att bli fri från skogsnuvan, när hon förvillade en, skulle man vända rocken eller tröjan eller mössan bak och fram.